

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3To/106/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2114011340
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 02. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Kresl
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2114011340.2

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Rastislava Kresla a sudcov JUDr. Kataríny Stanislavskej a JUDr. Ladislava Révesa, v trestnej veci obžalovaného E. R., nar. XX.XX.XXXX v T., pre zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona a iné, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trnava č.k. 2T/82/2014-1300 zo dňa 12.09.2019, na verejnom zasadnutí konanom dňa 16.02.2021 v Trnave, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného E. R., nar. XX.XX.XXXX, z a m i e t a .

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Trnava č.k. 2T/82/2014-1300 zo dňa 12.09.2019 bol obžalovaný E. R., nar. XX.XX.XXXX v T., trvale bytom J., t.č. vo výkone trestu odňatia slobody v ÚVTOS Hrnčiarovce nad Parnou v inej trestnej veci, uznaný vinným zo zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona a prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona v znení účinnom do 01.08.2019, na tom skutkovom základe,

že

1/ v presne nezistenom čase v období približne od 01.10.2012 do 31.10.2012 na rôznych miestach v Bratislave a Trnave, pod nepravdivou zámenkou výhodnej kúpy nehnuteľností v W. T., a to troch bytov č. X-XXX, č. X-XXX a č. X-XXX nachádzajúcich sa na T. ulici XX v T. - W. T., parcela č. 876/10, a zapísaných na liste vlastníctva č. XXXX, vylákal od Ing. R. H. peňažné prostriedky vo výške 57.000,00 € tým spôsobom, že najskôr uvádzal ako vlastníka bytu osobu menom O. T., ktorý mal mať dlhy a finančné problémy, voči nemu mal vlastniť zmenku na sumu 57.000,00 € osoba menom E. J. a zároveň obvinený predstieral, že v prípade uhradenia uvedenej zmenky poškodeným za O. T. tento na Ing. R. H. prevedie vlastnícke práva k označeným trom bytom, následne obvinený umožnil splnomocnencovi poškodeného odfotografovanie dvoch iných bytov, ktoré vydával za ponúkané byty v prítomnosti osoby, ktorú predstavil pod nepravým menom O. T., pri telefonických a osobných kontaktoch poškodeného presviedčal o hodnovernosti obchodu a s výhovorkou nevychádzania O. T. z domu poškodenému neumožnil s ním stretnutie, na základe čoho Ing. R. H. dňa 31.10.2012 v T. na R. ulici X v blízkosti notárskeho úradu JUDr. Jany Horňákovskej po podpise zmluvy o pôžičke, uznania dlhu a overení podpisov obvineného na písomnostiach notárom, odovzdal obvinenému ním požadovanú hotovosť 57.000,00 €, obvinený sa pritom zaviazal v ten istý deň na notárskom úrade JUDr. Ivana Lošonského v Malackách vysporiadať predstieranú pohľadávku E. J. voči O. T. a zabezpečiť následný prevod nehnuteľností - bytov na poškodeného, čo však neurobil, k prevodu vlastníckeho práva k uvedeným trom bytom nedošlo, pričom O. T. tieto byty ponúknuté obvineným nikdy nevlastnil a nemal žiadny záväzok voči E. J., vlastníkmi bytov boli Ing. D. T. s manželkou, tieto prenajímali a nikdy nemali v úmysle byty predať a nikomu ich na predaj ani neponúkali, vyhotovené fotografie neboli z uvedených bytov, o všetkých týchto skutočnostiach mal obvinený vedomosť a tak vedel, že byty nemôžu byť na poškodeného prevedené,

takto získané peňažné prostriedky si ponechal a použil pre vlastnú potrebu, čím spôsobil Ing. R. H., bytom P. XX, škodu vo výške 57.000,00 €,

2/ v presne nezistenom čase dňa 12.11.2012 počas cesty z Bratislavy do Trnavy po diaľnici D1 z motorového vozidla Ing. R. H., v ktorom sedel na zadných sedadlách, z tašky položenej vedľa neho na sedadle odcudzil peňažnú hotovosť vo výške 17.000,00 €, ktoré peňažné prostriedky pôvodne požadoval od poškodeného za účelom vyrovnania predstieraného dlhu O. T. voči D. T. a následného prevodu bytov č. X-XXX, X-XXX, X-XXX na T. ulici XX v T. - W. T. zapísaných na liste vlastníctva č. XXXX do vlastníctva Ing. R. H., keďže si bol vedomý neexistencie dlhu, že D. T. byty nepredáva a stretnutie s vlastníkom bytov sa preto nemôže uskutočniť, čím spôsobil Ing. R. H., bytom P. XX, škodu vo výške 17.000,00 €.

Za tento skutok okresný súd uložil obžalovanému podľa § 221 ods. 3 Trestného zákona s prihladnutím na § 38 ods. 2 Trestného zákona a s použitím § 41 ods. 2 Trestného zákona a § 43 Trestného zákona úhrnný a ďalší trest odňatia slobody v trvaní 4 (štyri) roky. Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona okresný súd obžalovaného zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

O náhrade škody rozhodol okresný súd podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku tak, že obžalovanému v prípade skutku v bode 1/ uložil povinnosť nahradiť poškodenému Ing. R. H., nar. XX.XX.XXXX v F., trvale bytom P. XX, škodu vo výške 57.000 eur, a to do 15 dní od právoplatnosti rozsudku a v prípade skutku v bode 2/ uložil obžalovanému povinnosť nahradiť poškodenému Ing. R. H., nar. XX.XX.XXXX v F., trvale bytom P. XX, škodu vo výške 17.000 eur,

Okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil v rozsahu č. I. 1300-1313.

Z obsahu spisu vyplýva, že okresný súd na hlavnom pojednávaní vykonal rozsiahle dokazovanie výsluchom obžalovaného E. R., poškodeného Ing. R. H., svedkov Ing. D. T., Ing. I. T., O. T., A. W., E. Q. a E. J., prečítaním výpovedí svedkov Ing. W. T., D. F., U. J. a D. L., ako aj oboznámením s množstvom listinných dôkazov jednotlivo špecifikovaných v odôvodnení rozsudku okresného súdu. Z vykonaného dokazovania mal okresný súd jednoznačne preukázané, že skutky v bode 1/ a 2/ obžaloby sa stali a tieto spáchal obžalovaný. Obžalovaného v prvom rade usvedčoval poškodený Ing. R. H., ktorého výpoveď bola konzistentná, podporená množstvom dôkazov, ktoré vytvorili ucelenú reťaz dôkazov svedčiacich o vine obžalovaného. Vo výpovedi poškodeného sa síce vyskytli menšie nezrovnalosti, tieto však okresný súd vyhodnotil ako spôsobené časovým odstupom. Poškodený vypovedal o tom, ako sa dozvedel o predmetných bytoch, vierohodne popísal stretnutia s obžalovaným, podpísanie listín preukazujúcich prevzatie finančných prostriedkov v celkovej výške 74.000 eur, pričom podpisy na zmluvách boli notársky overené, preto nemal dôvod pochybovať o ich skutočnosti. Poškodený tiež vierohodne vysvetlil odkiaľ disponoval takým finančným obnosom, pričom výpoveď v tejto časti potvrdili svedkovia, ktorí poškodenému obnos požičali. V konaní bolo dostatočne preukázané, že predmetné nehnuteľnosti nikdy nevlastnil svedok O. T. tak, ako uviedol do omylu obžalovaný poškodeného. Obžalovaný sa k osobným údajom skutočných vlastníkov predmetných nehnuteľností (Ing. D. a I. T.) tak, že s týmito bol skutočne v osobnom, mailovom ako aj telefonickom kontakte. Svedkovia J. a W. potvrdili výpoveď poškodeného, uviedli, že obžalovaný sa v ich prítomnosti priznal, že od poškodeného vylákal finančnú hotovosť, ktorú mu nevrátil. Títo svedkovia potvrdili aj to, že obžalovaný v rozhodnom období disponoval väčším obnosom finančných prostriedkov, čo vyplýva aj zo svedeckej výpovede Ing. W. T. ako vtedajšej priateľky obžalovaného. Svedkovia Q. a W. disponovali informáciami o skutkoch práve od obžalovaného. Svedok W. mal na pokyn obžalovaného vystupovať pod iným menom, a svedok Q. zhodne s výpoveďou poškodeného uviedol, že obžalovaný mal vedomosť o finančnej hotovosti 17.000 eur v aute poškodeného, kde sedel ako jediný obžalovaný, ktorý tieto peniaze mohol odcuziť. Po odcudzení finančných prostriedkov sa obžalovaný pred poškodeným zatajoval, čo svedčalo o jeho podvodnom úmysle obohatiť sa na úkor poškodeného. Pokiaľ ide o výpovede svedkov Q., J. a W., ich výpovede sa v niektorých častiach nezhodovali, okresný súd to však vyhodnotil odstupom času, kedy si už presne nemuseli spomenúť ma všetky podstatné skutočnosti. Obdobné okresný súd konštatoval aj vo vzťahu k výpovedi poškodeného. Svedkovia vypovedali tak, že inštruovaní mali byť práve obžalovaným. V neprospech obžalovaného, a naopak v prospech vierohodnosti svedkov svedčia aj vykonané rekognície, keď poškodený ako aj svedok Q. jednoznačne opoznali obžalovaného. Poškodený bol obžalovaným uvedený do omylu aj tým, že fotografie bytov, ktoré poškodenému ukázal neboli fotografie bytov, ktoré vlastnili Ing. D. a I. T.. Svedkyňa Ing. W. T. potvrdila, že tieto fotografie boli z

bytu, v ktorom spolu s obžalovaným bývali. Obrana obžalovaného nebola podporená žiadnym z dôkazov, ktoré boli vykonané na hlavnom pojednávaní. Zároveň nebolo zistené, že by niektorí zo svedkov, prípadne poškodený mali motiváciu krivo vypovedať a nepravdivo obžalovaného obviňovať. Okresný súd neprijal obranu obžalovaného o tom, že poškodený si od neho mohol vymôcť finančné prostriedky aj v civilnom konaní, pretože poškodený si nárok na náhradu škody riadne uplatnil v tomto konaní a závažnosť jeho konania nebola nepatrná. O vine obžalovaného svedčí aj zistenie, že v čase spáchania skutkov obžalovaný nemal žiaden pracovný pomer, pracoval ako živnostník, pričom mal viaceré dlhy nielen voči štátnym inštitúciám ale aj voči iným osobám, v dôsledku čoho sa voči nemu viedlo viacero exekučných konaní. Jeho finančná situácia teda nebola priaznivá. Obžalovaný spáchal skutky vo forme priameho úmyslu podľa § 15 písm. a) Trestného zákona, pričom súd zároveň nezistil okolnosti na strane obžalovaného, ktoré by vylučovali jeho trestnú zodpovednosť. Okresný súd zároveň odôvodnil aj odmietnutie návrhov na vykonanie dokazovania a tiež jednotlivé námietky obžalovaného vznesené počas celého konania. Pokiaľ ide o uloženie trestu, okresný súd pri určovaní druhu a výmery trestu prihliadal najmä na spôsob spáchania trestného činu a jeho následok, zavinenie a jeho mieru, pohnútku, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu obžalovaného, jeho pomery a možnosti jeho nápravy. S poukazom na § 34 ods. 6 Trestného zákona musel okresný súd obžalovanému ukladať primárne trest odňatia slobody. Pri ukladaní trestu okresný súd zistil, že v prípade obžalovaného nebol daný súbeh trestných činov s inými jeho odsúdeniami, v tomto prípade v trestnej veci Okresného súdu Bratislava IV. pod sp. zn. 2T/126/2011 (odsudzujúci rozsudok bol vyhlásený dňa 13.03.2012) a v trestnej veci Okresného súdu Bratislava II pod sp. zn. 1T/3/2013 (trestný rozkaz doručený obžalovanému dňa 18.03.2013). Rozhodná doba bola od 13.03.2012 do 18.03.2013. V tejto dobe obžalovaný spáchal trestný čin v trestnej veci Okresného súdu Malacky pod sp. zn. 3T/104/2014, keď bol vydaný trestný rozkaz voči ktorému podal obžalovaný odpor. S poukazom na uvedené okresný súd konštatoval, že u obžalovaného neboli splnené podmienky pre uloženie súhrnného a spoločného trestu v zmysle § 41 ods. 3 Trestného zákona a § 42 ods. 1 Trestného zákona.

Po zvážení všetkých rozhodujúcich skutočností okresný súd uložil obžalovanému trest odňatia slobody v trvaní 4 roky (t.j. na samej spodnej hranici trestnej sadzby) a na výkon trestu obžalovaného zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia. Tento trest vzhľadom na to, že obžalovaný spáchal dva úmyselné činy, z ktorých aspoň jeden je zločinom a spáchal ich dvoma skutkami ukladal ako úhrnný trest podľa § 41 ods. 2 Trestného zákona. Takto uložený trest je pre obžalovaného ako páchatela primeraný a spravodlivý, spĺňajúci prvky generálnej ako aj individuálnej prevencie. Okresný súd prihliadol aj na to, že obžalovaný počas celého konania neprejavil žiadnu ľútosť nad svojim konaním, svoje konanie aj napriek nevyvrátiteľným dôkazom popieral, obohatil sa o vysokú finančnú sumu, ktorú poškodenému do dnešného dňa ani sčasti neuhradil. Pri ukladaní trestu zároveň okresný súd nevzhladol žiadne dôvody pre mimoriadne zníženie trestu v zmysle § 39 ods. 1 Trestného zákona.

Pokiaľ ide o nárok na náhradu škody, poškodený Ing. R. H. si nárok na náhradu škody v celkovej výške 74.000 eur uplatnil riadne a včas, preto okresný súd postupom podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku uložil obžalovanému povinnosť nahradiť takto vyčíslenú škodu.

Proti tomuto rozsudku v celom rozsahu podal odvolanie obžalovaný prostredníctvom svojho obhajcu, ktoré písomne odôvodnil na č.l. 1290 a tiež na č.l. 1316 podané osobne.

Obžalovaný v odvolaní podanom prostredníctvom obhajcu namieta zaujatosť zákonného sudcu, ktorý vo veci meritórne rozhodol. V tejto súvislosti poukazuje na predchádzajúce námietky zaujatosti, s ktorými sa konajúci súd nezaoberal tak, ako mu to ukladá zákon. Preto podal obžalovaný na zákonného sudcu žalobu o ochranu osobnosti, t.j. so zákonným sudcom je v osobnom spore, čo odôvodňuje jeho vylúčenie z konania a rozhodovania v tejto veci. Ďalej namieta odňatia práva navrhovať dôkazy, pretože súd bezdôvodne zamietol návrhy obžalovaného na vykonanie dokazovania výsluchom svedkov, čím porušil právo obžalovaného na obhajobu. Namieta tiež nedostatočné zistenie skutkového stavu okresným súdom, čo odôvodňoval tým, že svedok L. nepreukázal pôvod finančných prostriedkov, ktoré poskytol poškodenému. Podľa názoru obžalovaného svedok L. nemal žiadne finančné prostriedky, ktoré by mohol poškodenému požičať, preto obžalovaný nemal čo odcudziť. V ďalšom namieta neoprávnené vykonanie hlavného pojednávania dňa 12.09.2019 a vyhlásenie rozsudku vo veci samej, pretože na Okresnom

súde Bratislava III je voči obžalovanému vedené trestné konanie pre skutok, ktorý bol spáchaný pred marcom 2013 a toto konanie nie je právoplatne skončené.

V ďalšom odvolaní podanom osobne obžalovaný namieta nesprávny procesný postup, keď konajúci súd nepostúpil vec údajne miestne príslušnému súdu v Bratislavskom kraji. Postúpenie odôvodňuje miestom spisania zmlúv ako aj miestom, v ktorom sa mal obchod uskutočniť. Opakovane poukazuje na nepreukázaný pôvod finančných prostriedkov svedka D. L.. Namieta skutočnosť, že okresný súd nevypočul svedka D. L. na hlavnom pojednávaní, obmedzil sa len na prečítanie jeho výpovede z prípravného konania. Výpoveď svedkyne Ing. W. T. považuje za nepravdivú v celom rozsahu. Dovoľenku na Maledivách uhrádzala svedkyňa T., čo je zdokumentované aj podkladoch cestovnej kancelárie. Okresný súd mal predvolať svedkyňu T. a vypočuť ju na hlavnom pojednávaní pod prísahou. Svedok U. J. je vymysleným svedkom zo strany poškodeného. Svedok D. F. je poškodeným podstrčená osoba. V spise sa nenachádzajú zmluvy, ktoré mal obžalovaný podpísať. Súd mal do konania pribrať znalca, ktorý by skúmal pravosť podpisu obžalovaného na zmluvách. Celé konanie nieslo znaky pochybností o zákonnosti zo strany predsedu senátu. V čase spáchania skutku obžalovaný pomáhal bratovi svedka J. pri stavbe rodinného domu vo R. H. E.. Skutočnosť, že mal odcudziť poškodenému finančnú hotovosť z tašky v aute nebola okrem výpovede poškodeného preukázaná žiadnym dôkazom. Celé konanie je podľa obžalovaného slovo proti slovu. Svedok Q. sa na hlavnom pojednávaní nevedel vyjadriť ku skutkom, súd mal dať vyšetriť jeho duševný stav. Opakovane namieta to, že súd sa nezaoberal jeho námietkami zaujatosti vo vzťahu ku konajúcemu zákonnému sudcovi, voči ktorému podal žalobu o ochranu osobnosti vedenú na Okresnom súde Malacky pod sp. zn. 33C/25/2019. Vo vzťahu k výroku o náhrade škody, namieta, že poškodený sa mal domáhať zaplatenia sumy v civilnom konaní. Zároveň spochybňuje aj výšku uplatneného nároku. Uložený trest považuje za devastačný, vzhľadom na uplynutie doby, ktorá od spáchania skutku uplynula a tiež neprimeraný závažnosti skutku. Súd mal tiež ukladať súhrnný trest vo vzťahu k predchádzajúcim odsúdeniam.

Krajský súd vo veci vykonal verejné zasadnutie dňa 16.02.2021 za prítomnosti zástupcu Krajskej prokuratúry v Trnave, obžalovaného, jeho obhajcu ako aj náhradného obhajcu, na ktorom oboznámil prítomných s napadnutým rozsudkom, odvolaniami obžalovaného, odpisom registra trestov na obžalovaného, rozsudkom Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 46T/8/2016, rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2To/80/2019 a podstatným obsahom spisu. Verejného zasadnutia sa nezúčastnil poškodený, na čo senát odvolacieho súdu vyhlásil uznesenie, ktorým rozhodol o tom, že verejné zasadnutie vykoná v jeho neprítomnosti, čomu nebránila žiadna zákonná prekážka. Zástupca Krajskej prokuratúry v Trnave navrhol odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť. Obhajca obžalovaného navrhol vyhovieť odvolaniu v celom rozsahu. Obžalovaný sa pripojil k návrhu svojho obhajcu.

Podľa ustanovenia § 317 ods. 1 Trestného poriadku, ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku, alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého výroku, event. napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie ako i správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Po splnení prieskumnej povinnosti v rozsahu § 317 Trestného poriadku odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné, v dôsledku čoho sú splnené podmienky pre jeho zamietnutie v zmysle § 319 Trestného poriadku.

Odvolací súd konštatuje, že okresný súd v záujme náležitého zistenia skutkového stavu veci vykonal všetky dôkazy, ktoré mal k dispozícii, a to pri uplatnení všetkých základných zásad, ktoré trestný proces upravujú. Vo vzťahu k napadnutému výroku o vine obžalovaného okresný súd jasne, zrozumiteľne a presvedčivo vysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za dokázané, o ktoré skutočnosti svoje tvrdenia oprel a akými úvahami sa spravoval. Zároveň trest uložený obžalovanému považuje za zákonný. Pokiaľ ide o odôvodnenie rozsudku, tento zodpovedá zákonným požiadavkám vyplývajúcim z ust. § 168 Trestného poriadku a odvolací súd sa bez výhrad s týmto odôvodnením stotožňuje a odkazuje naň. Na skonštatovanie správnosti odvolací súd uvádza nasledovné:

Odvolací súd poukazuje na to, že v dvojstupňovom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a v prípade, ak sa odvolací súd stotožní s úvahami súdu nižšieho stupňa a tieto považuje za zákonné a správne, nie je potrebné, aby tieto opakoval vo svojom rozhodnutí, ale stačí, aby na tieto len stručne poukázal. (viď. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Tdo/2/2018 z 23. januára 2018). Práve preto odvolací súd vzhľadom na rozsiahle, vyčerpávajúce a precízne odôvodnenie rozsudku okresného súdu považuje za nadbytočné opakovane odôvodnenie v rozsahu celého dokazovania, preto sa zameria len na podstatné odvolacie námietky obžalovaného.

S prihliadnutím na odvolacie námietky obžalovaného možno primárne uviesť, že ide o kopírovanie jeho obhajoby z prvostupňového konania, sprevádzaného obštrukčným konaním obžalovaného v snahe oddialiť meritórne rozhodnutie. So všetkými námietkami sa veľmi podrobne, precízne a kvalifikovane zaoberal samotný okresný súd v napadnutom rozsudku, čím de facto odvolaciemu súdu odpadla povinnosť reagovať na všetky námietky.

K námietke o nezákonnom postupe okresného súdu, ktorý sa nevysporiadal s námietkami obžalovaného o zaujatosti zákonného sudcu a tiež opakovaným návrhom na odňatie a prikázanie veci inému súdu odvolací súd uvádza:

Zaujatosť (alebo tiež nepredpojatosť) predpokladá taký vzťah vlastného záujmu sudcu na prejednávanom spore alebo taký jeho osobný vzťah k stranám sporu, ich zástupcom alebo osobám zúčastneným na konaní, ktorý by pri všetkej možnej snahe o správnosť rozhodnutia ovplyvnil jeho objektívny pohľad na spor a v konečnom dôsledku by mohol viesť k vydaniu nezákonného rozhodnutia. Námietka zaujatosti musí spočívať na objektívnych skutočnostiach, pričom osoba vznášajúca námietku musí presne konkretizovať v čom spočíva jeho presvedčenie o zaujatosti. Nemôže ísť o námietku subjektívneho charakteru, navyše nepodloženú žiadnym relevantným tvrdením. (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Nc/1/2018 zo dňa 16. apríla 2018)

Inštitút odňatia a prikázania veci možno uplatniť len vtedy, ak pre tento postup existujú dôležité dôvody. Dôležitými dôvodmi, ktoré Trestný zákon bližšie nedefinuje, sú pritom predovšetkým okolnosti, ktoré zabezpečujú zistenie skutkového stavu veci, výchovné pôsobenie trestného konania na páchatela i na ostatných občanov a čo najrýchlejšie prejednanie veci. Medzi dôvody svedčiace pre odňatie veci príslušnému súdu patrí tiež požiadavka zabezpečenia objektivity súdneho konania a spravodlivého rozhodnutia v prípadoch, kedy sú vylúčení všetci sudcovia príslušného súdu. Námietku zaujatosti však možno vznášať len proti tým sudcom, ktorí sa na prejednávaní a rozhodovaní veci skutočne podieľajú a nie proti neurčitým osobám, napr. všetkým sudcom určitého súdu. Taktiež je nevyhnutné uviesť konkrétne skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé vzbudiť podozrenie z nestranného, neobjektívneho alebo nezákonného rozhodovania v danej veci. (Uznesenie NS SR sp. zn. 6 Ndt/18/2011 zo dňa 22.11.2011)

Obžalovaný počas celého konania vzniesol celkom 4 námietky zaujatosti voči zákonnému sudcovi a celkom 7 návrhov na odňatie a prikázanie veci inému súdu. Tieto podania odôvodňoval nespravodlivou kriminalizáciou jeho osoby, podaním žaloby na ochranu osobnosti na predsedu senátu, výsluchom svedkov žijúcich v Bratislavskom kraji, následne aj rôznymi nepodloženými a vyfabulovanými informáciami, o ktorých sa mal dozvedieť od osôb z výkonu trestu ako aj ďalšími subjektívnymi skutočnosťami, ktoré relevantne nezdôvodnil. Pokiaľ ide o námietky zaujatosti zákonného sudcu, o prvých dvoch v poradí bolo riadne rozhodnuté, pričom v jednom prípade bolo Najvyšším súdom SR v uznesení sp. zn. 3 Ndt/14/2015 zo dňa 21.10.2015 konštatované, že v danej veci neexistujú dôvody, ktoré by vzbudzovali pochybnosť o nezaujatosti zákonného sudcu a nie je dôvod na jeho vylúčenie. Na ďalšie námietky, v poradí 3. a 4. okresný súd nereagoval s poukazom na § 32 ods. 6 Trestného poriadku, o ktorom postupe obžalovaného riadne upovedomil na nariadenom pojednávaní. Pokiaľ ide o opakovane podávané návrhy na odňatie a prikázanie veci, aj v tomto prípade sa okresný súd vysporiadal prvými dvoma návrhmi, o ktorých bolo o.i. rozhodnuté Najvyšším súdom SR sp. zn. 2Ndt//9/2018 zo dňa 18.04.2018, ktorý tieto návrhy označil ako úmyselné predlžovanie trestného konania a nevzhladol dôvod na odňatie veci a prikázanie inému súdu. Preto, a s ohľadom na ďalší nedôvodný obsah ďalších námietok okresný súd ďalej na ne neprihliadal, o čom na hlavnom pojednávaní obžalovaného upovedomil. Vzhľadom na obsah jednotlivých námietok sa odvolací súd s takýmto postupom okresného súdu v celom rozsahu stotožňuje. Námietky obžalovaného spočívali v opakovanom namietaní tých istých, ničím nepreukázaných skutočností, ktoré vychádzali z jeho subjektívneho presvedčenia. Odvolaciemu súdu je viac než zrejmé, že obžalovaný (vedomý si uloženia trestu) sa podaním takto nedôvodnej námietky

snažil len oddialiť, resp. spôsobiť prieťah v konaní na strane súdu, čím by si de facto oddialil výkon uloženého trestu.

Nie je možné stotožniť sa ani s námietkou o spochybňovaní výpovede svedkov D. J., D. L. a U. J., len preto, že títo neboli vypočutí na hlavnom pojednávaní. Ich výpovede boli zákonným spôsobom prečítané na hlavnom pojednávaní, keďže obžalovaný a jeho obhajca aj napriek doručenej výzve nenavrhlí vypočuť týchto svedkov včas. Návrh na vypočutie svedkov prišiel až s odstupom času, po poučení o možnosti odmietnutia takýchto návrhov v prípade, že tieto nebudú uplatnené včas, čo sa aj stalo. Odvolací súd nenašiel dôvod, pre ktorý by mali byť ich výpovede učené v prípravnom konaní nevieryhodné. Svedok D. J. potvrdil verziu poškodeného ako aj ďalších svedkov o tom, že v inkriminovanom čase mal obžalovaný väčší obnos finančných prostriedkov, ktoré pochádzali od poškodeného, s ktorým mal mať následne problém práve pre „nevydarený obchod“. Pokiaľ ide o svedkov D. F. a U. J., išlo o osoby, ktoré sa bezprostredne poznali s poškodeným. Svedok D. F. požičal poškodenému hotovosť vo výške 17.000 eur na údajnú kúpu nehnuteľností, práve z toho dôvodu bol s poškodeným na stretnutí s obžalovaným v Pezinku. Z rovnakého dôvodu bol na stretnutí s poškodeným v Bratislave aj svedok U. J.. Výpovede svedkov jednoznačne potvrdzovali verziu skutkového deja tak, ako uvádzal od začiatku konania poškodený.

Podobne aj námietka o spochybnení vierohodnosti výpovede svedkyne Ing. W. T. je nedôvodná. Táto svedkyňa ako vtedajšia družka obžalovaného vypovedala o nadštandardných majetkových pomeroch obžalovaného v čase, kedy sa mal podvodného konania dopustiť. S obžalovaným absolvovala dovolenku na Maledivách a iných miestach, obžalovaný si kupoval drahé značkové oblečenie, ktoré dovtedy nemal, v prenajatom byte mal finančnú hotovosť vo výške približne 40.000 eur. Obžalovaný bol dlhodobo nezamestnaný, evidovaný v živnostenskom registri ako živnostník, bez skutočného prevádzkovania živnosti. Nemal stály (ak vôbec nejaký legálny príjem), viedlo sa voči nemu niekoľko exekúcií, dlhoval peniaze aj fyzickým osobám. Uvedené len podporuje záver o tom, že tieto finančné prostriedky pochádzali od poškodeného, ktoré obžalovaný prijal a ponechal si ich pre osobnú potrebu.

Pokiaľ ide o námietku o nedostatočne zistenom skutkovom stave, keď okresný súd neskúmal pôvod finančných prostriedkov svedka D. L. je nutné poznamenať, že v danej veci je irelevantné z akého titulu mal svedok D. L. hotovosť v takejto výške. Podstatným bolo to, že potvrdil výpoveď poškodeného o požičaní finančného obnosu poškodenému prevodom na jeho účet, ktorá skutočnosť vyplynula aj z vykonaného dokazovania. Navyše, tento svedok v prípravnom konaní OČTK riadne ozrejmil pôvod týchto peňazí (dedičstvo, úspory, bezúčelový úver v C. banke). Okresný súd nielenže nemal dôvod ďalej skúmať pôvod (?) ale nemal najmenšie pochybnosti o skutočnostiach, ktoré svedok uvádzal.

Taktiež neobstojí námietka o tom, že v čase spáchania skutku v bode 2/ obžalovaný nemohol byť na mieste spáchania skutku, pretože bol vykonávať stavebné práce na rodinnom dome svedka J.. Toto tvrdenia priamo vyvrátil poškodený, ktorého vierohodnosť v konaní nebola nijako spochybnená, v spojení so svedeckou výpoveďou svedka E. Q., ktorí sa v aute, odkiaľ bola finančná hotovosť 17.000 eur odcudzená spoločne viezli. O tom, že obžalovaný skutočne bol v tomto čase v Trnave s poškodeným a svedkom Q. svedčia aj zabezpečené SMS - správy, v ktorých je miesto aj účel stretnutia jasne opísané. Obaja vypovedali totožne, bez akejkoľvek odchýlky aj o tom, že tak obžalovaný ako aj svedok Q. mali vedomosť o tom, že poškodený má so sebou túto hotovosť. Nasvedčuje tomu v prvom rade cieľ ich stretnutia v Trnave, keď tieto peniaze mali ísť spoločne odovzdať údajnému majiteľovi O. T., k čomu nedošlo. Spoločne išli do Bratislavy, a následne späť do Trnavy, vozidlo šoféroval poškodený, vedľa neho na sedadle spolujazdca sedel svedok Q. a obžalovaný sedel vzadu za spolujazdcom. Taška, v ktorej bola finančná hotovosť bola za sedadlom vodiča, v priestore na nohy. Práve odtiaľ obžalovaný hotovosť vzal v čase, kedy poškodený a svedok Q. na krátky čas vystúpili z auta v Zelenči. Následne sa obžalovaný spolu so svedkom Q. vrátili naspäť do Bratislavy, obžalovaný svedkovi ušiel, zámerne sa skrýval, pre svedka aj poškodeného bol nedosiahnuteľný. Po krátkom čase sa obžalovaný svedkovi Q. priznal, že peniaze skutočne vzal a ponechal si ich. Týmto je zodpovedaná otázka ustálenia viny obžalovaného v prípade skutku 2/.

Obžalovaný ďalej spochybňoval pravosť jeho vlastnoručného podpisu na zmluvách o pôžičke, namieta, že okresný súd mal do konania pribrať znalca z odboru písomznanectva, ktorý by posúdil pravosť podpisu obžalovaného na zmluvách. K uvedenému je potrebné uviesť, že jednotlivé zmluvy ako aj zmluvy o uznaní dlhu sú súčasťou spisového materiálu (takže nie je pravda, že neboli v konaní predložené,

ako uvádza obžalovaný). Všetky zmluvy o pôžičke ako prevzatí finančnej hotovosti a uznaní dlhu boli obžalovaným vlastnoručne pred notárom podpísané, pravosť podpisu bola následne notárom overená. Okresný súd nemal dôvod skúmať pravosť podpisu, o to viac, že obžalovaný s touto námietkou vyrukoval až v odvolacom konaní, čo len svedčí o jej účelovosti a obštrukčnom konaní.

S poukazom na všetky vyššie uvedené skutočnosti možno na podklade jednoznačne ustáleného skutkového deja a dostatočného množstva dôkazov konštatovať, že skutky tak, ako sú obžalovanému kladené za vinu sa stali a spáchal ich obžalovaný.

Obžalovaný s vopred premysleným plánom uviesť poškodeného do omylu s cieľom získať majetkový prospech, vylákal od neho pod zámienkou uskutočnenia kúpy a predaja (resp. prevodu vlastníckeho práva) predmetných nehnuteľností - 3 bytov nachádzajúcich sa na ul. W. XX v T., pod názvom „Rezidencia W. T.“. Už v počiatku svojho konania vedel, a v konečnom dôsledku to bolo aj jeho cieľom, že finančné prostriedky neodovzdá osobe menom D. J. (57.000 eur) v prospech ktorej mal vyplatiť fiktívnu zmenku na sumu 57.000 eur, ktorými mal vyrovnáť dlh rovnako fiktívneho vlastníka predmetných nehnuteľností D. T.. Rovnako vedel, že sumu 17.000 eur, určenú na dodatočné úkony prepisu vlastníckeho práva neodovzdá fiktívnemu vlastníkovi O. T.. Na zvýšenie pravdepodobnosti úspešného dokonania využil svedka E. J., a jeho osobné údaje, ktorá mal k dispozícii, nakoľko svedok preňho v minulosti pracoval ako vodič, svedka Q. ktorý mal poškodenému ako prvý o zamýšľanom obchode povedať a dohodnúť mu stretnutie s obžalovaným, a tiež svedka W., ktorý sa mal vydávať za údajného majiteľa O. T.. Údaje skutočných vlastníkov nehnuteľnosti mal k dispozícii a tieto zneužil zo zaslaných nájomných zmlúv. Je zrejmé, že už pri obhliadke sporných nehnuteľností skutočných vlastníkov predmetných bytov Ing. D. a I. T. konal s úmyslom uskutočniť podvod a neoprávnene získať finančné prostriedky. Obžalovaný prevzal od poškodeného najskôr 57.000 eur o čom svedčí zmluva o pôžičke a uznaní dlhu, a následne sumu 17.000 eur odcudzil poškodenému z auta. Obžalovaného usvedčovalo množstvo nespochybniteľných dôkazov, od výpovedí svedkov (ktorí potvrdili jednoznačnú vierohodosť a verziu poškodeného), až po listinné dôkazy. Výpoveď poškodeného bez akejkoľvek motivácie obžalovanému privodiť trestné stíhanie je vierohodná, súladná s ďalšími dôkazmi. Naproti tomu vierohodosť obžalovaného je nulová, keďže tento počas prípravného konania ako aj v konaní pred súdom využil právo a odmietol vypovedať, následne svoju aktivitu špekulatívne prispôboval s cieľom spochybníť absolútne nespochybniteľné dôkazy opakovaným a systematickým obštrukčným konaním. Obžalovaný bol jednoznačne opoznaný počas rekognície svedkom Ing. D. T. (ako záujemca o prenájom jedného z bytov), poškodeným (ako osoba, s ktorou mal uzavrieť obchod za účelom kúpy predmetných bytov), svedkom Q. (ako osoba, ktorú zoznámil s poškodeným a ktorej poškodený skutočne odovzdal finančné prostriedky). Obžalovaného osobné a majetkové pomery boli mimoriadne nepriaznivé, viedlo a vedie sa voči nemu niekoľko exekúcií, má množstvo dlho. Obžalovaný s poukazom na množstvo odsúdení pred trestný čin podvodu má tendenciu páchať druhovo rovnakú trestnú činnosť, čo len napovedá a potvrdzuje závery o jeho vine.

K námietke o porušení práva na obhajobu tým, že súd nevykonal obžalovaným navrhované dôkazy odvolací súd v celom rozsahu odkazuje na odôvodnenie rozsudku okresným súdom, kde dal obžalovanému jednoznačnú odpoveď. Pre úplnosť dodáva, že súd vykonávajúci dokazovanie vo veci, čo do rozsahu dokazovania nie je viazaný návrhmi strán ani ich názormi. Je výlučne na jeho zvážení, vykonanie ktorého z dôkazov má pre rozhodnutie veci podstatný význam a vykonanie ktorého naopak nie je právne významné, keďže pre vydanie rozhodnutia nie je podstatné, koľko dôkazov je vykonaných, ale aká je ich dôkazná sila (argumenta ponderantur, non numerantur). Rovnako, v zmysle uvedeného súd nie je povinný vyhovieť každému návrhu strany na doplnenie dokazovania. Vykonanie a hodnotenie dôkazov odlišne od predstáv a želaní obžalovaného pritom nie je porušením práva na obhajobu. (porovnaj analogicky uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Tdo/84/2016, 6 Tdo 71/2012 zo dňa 29.11.2012).

Pokiaľ ide o uloženie trestu, obžalovaný v odvolaní namietal nesprávne uloženie úhrnného trestu, domáhal sa uloženia súhrnného trestu vzhľadom na jeho predchádzajúcu trestnú činnosť.

Súhrnný trest sa uloží iba v prípade viacčinného (reálneho) súbehu trestných činov, a to len vtedy, ak bol páchatel' za časť zbíhajúcej sa trestnej činnosti už odsúdený za predpokladu, že na takéto odsúdenie je možné prihliadnuť. Súd teda páchatel' odsudzuje a ukladá mu súhrnný trest za trestný čin, ktorý spáchal skôr, ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin,

príčom prejednávany trestný čin musí byť vo viacčinnom súbehu so skorším trestným činom, za ktorý už bol odsúdený. Ak Trestný zákon stanovuje v ustanovení § 42 ods. 1 povinnosť spravovať sa pri ukladaní súhrnného trestu zásadami platnými pre ukládanie úhrnného trestu, jeho účelom je snaha zabezpečiť, aby bol páchatel potrestaný rovnakým spôsobom, ako keby sa o všetkých jeho trestných činoch rozhodovalo v jedinom spoločnom konaní.

Súhrnný trest teda nastupuje namiesto úhrnného trestu, ktorý by bol inak páchatelovi uložený, ak by sa o všetkých zbíhajúcich trestných činoch rozhodovalo v spoločnom konaní. Súhrnný trest je pre páchatela priaznivejší ako trest samostatný, pretože je v ňom zohľadnená skutočnosť, že páchatel sa dopustil ďalšieho trestného činu. Preto možno súhrnný trest uložiť len vtedy, ak medzi týmito trestnými činmi existuje viacčinný súbeh. Predovšetkým so zreteľom na uvedené a tiež s ohľadom na námietky obžalovaného je žiaduce dodať, že o viacčinný súbeh trestných činov ide vtedy, ak ten istý páchatel spácha dva alebo viac trestných činov pred tým, ako bol za niektorý z nich súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok s tým, že v zmysle zákona má povahu odsudzujúceho rozsudku aj trestný rozkaz, pričom účinky spojené s vyhlásením rozsudku nastávajú v prípade trestného rozkazu jeho doručením. Odsudzujúcim rozsudkom súdu prvého stupňa za iný trestný čin sa tu rozumie prvý odsudzujúci rozsudok o inom trestnom čine, a to bez ohľadu na to, že tento bol v neskoršom konaní zrušený, pokiaľ toto konanie napokon skončilo právoplatným odsúdením páchatela. (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Tdo/5/2017 zo dňa 14. novembra 2017)

Jednoducho povedané, viac trestných činov je v súbehu len potiaľ, pokiaľ v období medzi prvým z nich a posledným z nich nebol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci (hoci aj neprávoplatný) rozsudok za nejaký trestný čin toho istého páchatela, a to bez ohľadu na to, či sa odsudzujúci rozsudok týka niektorého z týchto trestných činov, alebo trestného činu spáchaného ešte skôr mimo okruh týchto skúmaných trestných činov. Z uvedeného vyplýva, že okamih vyhlásenia odsudzujúceho rozsudku spôsobuje, že vo vzájomnom pomere viacčinného súbehu nemôže byť trestný čin spáchaný pred týmto okamihom a trestný čin spáchaný po tomto okamihu. Zároveň to znamená, že činy spáchané po odsudzujúcom rozsudku do doby jeho právoplatnosti, treba posúdiť obdobne ako recidívu (judikát R 8/1974).

Pred spáchaním skutkov v tejto trestnej veci (t.j. pred 1.10.-31.10.2012, a zároveň pred 12.11.2012) bolo voči obžalovanému (okrem iným, ale k odsúdeniu v tejto trestnej veci právne irelevantných) vedené trestné konanie Okresným súdom Bratislava IV. pod sp. zn. 2T/126/2011 a trestné konanie vedené Okresným súdom Bratislava II. pod sp. zn. 1T/3/2013. Vo veci sp. zn. 2T/126/2011 bol vyhlásený odsudzujúci rozsudok dňa 13.03.2012 (t.j. predtým ako spáchal skutok v tejto trestnej veci) a vo veci sp. zn. 1T/3/2013 bol obžalovanému doručený trestný rozkaz dňa 18.03.2013 (t.j. po spáchaní skutkov v tejto trestnej veci). V rozmedzí vyššie uvedených vyhlásení rozsudkov (doručenie trestného rozkazu) sa obžalovaný dopustil viacerých trestných činov, pričom v jednom prípade išlo o zahladenie odsúdenia a v jednom prípade o neskončenú vec. Práve preto okresný súd obžalovanému nemohol ukladať nielen spoločný trest, ale ani trest súhrnný.

Keďže obžalovaný svojim konaním spáchal dva trestné činy, z ktorých jeden bol zločinom, bolo nutné aplikovať § 41 ods. 2 Trestného zákona a ukladať mu úhrnný trest odňatia slobody za trestný čin z nich najprísnejšie trestný. V tomto prípade bola trestná sadzba za spáchané skutky v oboch prípadoch rovnaká, a to 3-10 rokov, preto okresný súd správne ukladal trest v tejto trestnej sadzbe. Zároveň je nutné dodať, že odsúdeniu v tejto veci predchádzalo odsúdenie v trestnej veci Okresného súdu Bratislava IV. sp. zn. 2T/48/2016, v ktorej veci bol obžalovanému rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV. zo dňa 04.09.2017 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4To/132/2017 zo dňa 07.06.2018 uložený trest odňatia slobody v trvaní 2 roky a 6 mesiacov nepodmienečne, a v čase rozhodnutia okresného súdu tento trest nebol vykonaný, preto okresný súd ukladal v tomto prípade trest zároveň aj ako ďalší trest v zmysle § 43 Trestného zákona.

Záver súdu o možnosti nápravy páchatela musí byť vždy v plnom súlade s ochranou, ktorú súd uložením trestu poskytuje záujmom spoločnosti, štátu a občanom pred útokmi páchatelov trestných činov a výchovným pôsobením na ostatných členov spoločnosti. Pri ukladaní trestu treba zároveň vychádzať zo spojenia a vzájomnej vyváženosti dvoch princípov, a to z princípu zákonnosti trestu a z princípu individualizácie trestu. Trest musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu), úmernosť trestu okrem iného určujú aj pohnútky páchatela a možnosti jeho nápravy.

Z chronológie trestnej činnosti obžalovaného vyplýva, že ide o osobu 15 krát súdne trestanú, všetky odsúdenia predstavovali odsúdenia pre majetkovú trestnú činnosť. Na základe uvedeného možno konštatovať, že ide o tzv. špeciálneho recidivistu vo vzťahu k majetkovej trestnej činnosti. V súčasnosti sa proti obžalovanému vedú ďalšie trestné konania, zatiaľ právoplatne neskončené, a to rovnako pre majetkovú trestnú činnosť. U obžalovaného nejde o ojedinelý exces zo zákona, tento sa za posledných 10 rokov opakovane dopúšťa trestnej činnosti, a to aj napriek predchádzajúcim podmieneným ako aj nepodmienečným odsúdeniam. Tieto odsúdenia naňho zjavne nemali žiaden vplyv, k svojmu kriminálnemu správaniu sa nestavia kriticky, práve naopak, svoju trestnú činnosť zľahčuje, nad svojim konaním neprejavil žiadnu ľútosť. V tejto trestnej veci (ako zrejme aj vo všetkých predošlých ako aj v tých, ktoré sa toho času vedú) konal zo zisťovaným motívom, poškodenému spôsobil škodu vo výške 74.000 eur, ktoré následne využil pre svoju potrebu. S prihliadnutím na predchádzajúce odsúdenia a skutky je zrejmé, že obžalovaný si ako spôsob zdroja obživy a financovania osobného života nezvolil riadnu prácu, ale bezpracné a chamtivé podvodné konanie, ktorého sa dopúšťa dlhodobo. U takéhoto páchatela nemožno hovoriť o výchovnom účinku predchádzajúcich odsúdení, ale o dešpekte k zákonným normám. Táto skutočnosť by sa bezprostredne mala odraziť aj pri ukladaní trestu.

Obžalovaný uložený trest vo výmere 4 roky považuje za devastačný, s čím sa odvolací súd nestotožňuje. Takto uložený trest je trestom pri takmer spodnej hranici trestnej sadzby a odvolací súd ho považuje vzhľadom na všetky okolnosti prípadu za adekvátny, dokonca až mierny. Pre úplnosť odvolací súd dáva obžalovanému do pozornosti to, že od uloženia prísnejšieho trestu (ktorý by mu odvolací súd uložil) bol ušetrený len v dôsledku absencie odvolania okresného prokurátora v neprospech obžalovaného. Nakoľko takéto odvolanie nebolo podané, odvolací súd rešpektujúc zásadu zákazu zmeny k horšiemu tzv. *reformatio in peius* (§ 327 ods. 2 Trestného poriadku) k sprísneniu trestu pristúpiť nemohol.

Za prinajmenšom zarážajúcu považuje odvolací súd námietku obžalovaného, ktorou poukazuje na dĺžku konania domáhajúc sa uloženia miernejšieho trestu. Tu odvolací súd opätovne odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku, v ktorom sa okresný súd veľmi precízne venoval jednotlivým nedôvodným šikanóznym námietkam obžalovaného, ktorými on sám neúmerne predlžoval trestné konanie. Ide tu (podobne ako pri iných námietkach obžalovaného) o zjavnú snahu zneužitia práva, ktoré však nepožíva žiadnu ochranu.

Okresný súd postupoval správne aj vo vzťahu k rozhodnutiu o náhrade škody, keď obžalovaného podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku zaviazal na náhradu škody poškodenému v rozsahu vyplývajúcom v napadnutom rozsudku. Obžalovaný síce namietal výšku uplatneného nároku poškodeným Ing. R. H., avšak bez relevantného a vecného odôvodnenia.

Poškodený je povinný označiť dôvod, ktorý zakladá nárok na náhradu škody, čo znamená, že je povinný uviesť, že trestným činom, ktorý je predmetom trestného konania a pre spáchanie ktorého je obvinený stíhaný mu bola spôsobená konkrétna škoda a zároveň žiada, aby o jeho nároku na náhradu škody bolo rozhodnuté v adhéznom konaní. Zákon však požaduje, aby poškodený uviedol aj výšku uplatneného nároku na náhradu škody, ktorou je následne súd pri rozhodovaní viazaný. Pre splnenie tejto podmienky postačuje, aby poškodený uviedol aspoň minimálnu výšku spôsobenej škody, resp. uviedol údaje, z ktorých je výška nároku na náhradu škody zrejmalá (judikát R 11/1967).

Z obsahu spisu vyplýva, že poškodený si nárok na náhradu škody uplatnil riadne a včas, t.j. v súlade s § 46 ods. 3 Trestného poriadku. Výške uplatneného nároku zodpovedajú aj priložené dôkazy, a to zmluva o pôžičke, listiny označené ako uznanie dlhu, ako aj výpisy z internetbanking-u. Výška uplatneného nároku na náhradu škody bola tiež v súlade so svedeckými výpoveďami D. F. a D. L., ktorí poškodenému finančnú hotovosť v uvedenom rozsahu požičali. V nadväznosti na výsledky dokazovania mal aj odvolací súd výšku spôsobenej škody v rozsahu 57.000 eur (vo vzťahu ku skutku v bode 1/) a škodu v rozsahu 17.000 eur (vo vzťahu ku skutku v bode 2/) nad akékoľvek pochybnosti preukázané.

Záverom odvolací súd v reakcii na početné odvolacie námietky uvádza, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných stranami konania. Právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní. Stačí, aby reagoval na

ten argument, ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci (porovnaj napr. rozsudok vo veci Ruiz Torija c. Španielsko a Hiro Balani/Španielsko, oba z 9. decembra 1994, Annuaire, séria A č. 303 A a č. 303 B, tiež R 68/2008- I, rozsudok G. z 9. decembra 1994 vo veci Q. R. proti Španielskemu kráľovstvu.).

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0, čiže jednomyseľne (§ 163 ods. 4 Trestného poriadku v spojení s § 170 ods. 6 Trestného poriadku a tiež § 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch v znení neskorších zmien a doplnení).

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd odvolanie obžalovaného podľa § 319 Trestného poriadku zamietol ako nedôvodné.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.